

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST PERROCHON

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟ...

ΠΟΥΣΕ τὸ βράδυ, 25 Μαΐου, δέιπνα σταὺς Πουανσόν... Ἐμαστε 7 ὄλοι—ὄλοι, δάσκαλοι καὶ δασκάλες τοῦ Περνιέρ: Ὁ Πουανσόν μὲ τὴ γυναῖκα του Θηρεσία, ἡ χήρα κυρία Βαλίν, ἡ δεσποινίδες Ἀρμάνδη καὶ Ρόζα Τινάρ, ὁ πιτσιρικῶς Μιτρὸν καὶ ἡ ἀφεντιά μου ἐπὶ τέλους...

Ἐίπε κοιτσοχῶρι τὸ Περνιέρ, μὰ ἔχει ἀφθονία ἀπὸ δασκάλους καὶ δασκάλες. Δόξα γὰρ ἡ δὲ Ὑψιστος.

Τρώω σάν μοῦρνος ἀπ' τὴν πείνα, μὰ νοιώθω καὶ μὰ ἀμχανία μέσα μου. Ἔχω συνήθειαι νὰ μὴν ἔχω ποτέ μου παρῆα στὸ τραπέζι καὶ φοβοῦμαι τὰ κοιτσομπάλικο

μάτι τῶν συναδέλφων μου.

Πάντα κλεισμένοι στὴν καιροῦλα μου, μαγερεύω ὀλομόναχος ὅστερα ἀπ' τὸ μᾶθημα καὶ κενῶν τὸν πεντζεράκο μου μὲ τὸ λιτὸ φαγητὸ ἀπ' εὐθείας στὴν πατέλλα.

Καρφώνω τὶς μπουκιές μου στὸ πηροῦνι καὶ βοιτάω σάν-φασόν στὴ σάλα, τρώω τὸ μὲν φαί τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἀποφάω, καθαρίζω καὶ λαμπυρίζω γὰ καλὰ μὲ τὴν ψύχα τοῦ ψωμοῦ τὴν πατέλλα. Σχεδὸν τὴν πλένω στὸ τραπέζι ἀκόμα, πρὶν τὴ βαφτίσω στὸ νερό.

Ἀπόψε ὅμως;... Ἀπόψε νοιώθω πὼς βροῖκα τὰ κομμάτια τῆς Ἀλέξανδρας καὶ τὰ χτένια τοῦ σπανοῦ. Διάβολο!... Αὐτὴ ἡ μικροῦλα, ἡ θεοτρελλὴ χήρα κυρία Βαλίν, θὰ μοῦ σηκώσει τὰ μυαλά, χωρὶς ἄλλο. Ὅλο καὶ μὲ λοξοκοιτᾷται...

Τὴ κρέμα! Καὶ νὰ μὴν εἶμαι καθῶς πρέπει... Τὴν ἔχω ἀντίκρου μου. Μιλοῦν ὄλοι στὸ τραπέζι γιὰ γάμους κ' ἀρραβῶνες, ὄλοι λέν τὴ γνώμη τους καὶ μόνο ἐγὼ μένω βουδός, ἀργοκονιωντὰς τὶς μυλιόπετρες τῶν σαγονίων μου κ' ἀδείζοντας, τὸ ἔνα κοντὰ στ' ἄλλο, τὰ παραφορωμένα μὲ φαί πάντα τοῦ ζεύγους Πουανσόν.

Ἡ κυρία Βαλίν μὲ ρωτᾷει ἂν σκέπτομαι νὰ παντρευθῶ... Τώρα βρέθηκα, καίμηνε καὶ σὺ, νὰ μὲ ρωτήσης; Δὲν περιμένεις λιγάκι νὰ καταπιῶ πρῶτα τὸ φαί, πὸν γεμίζει καὶ τὶς διῶ μου μπουκιές; Ἀεὶ στὴν εὐχή, ἐπὶ τέλους!

Μὰ τὰ ὀλοπόνθηρα σάν ἄλεπουξ μαντάκια τῆς, καρφομένα μὲ ἐπιμονὴ καὶ πρόληψη στὰ διὰ μου, περιμένουν ἀπάντησι... ἄμείσως. Αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα. Στριφογυρίζω στὴν καρδέλα μου ἀνίσχυος, γλαρώνω ὀρθάνοιχα τὰ μάτια μου, πνιγμένος ἀπ' τὸ κόμπασμα, ἔτσι καθὼς προσπαθῶ νὰ καταπιῶ μονομάς κ' ὅπως—ὅπως τὴν πελώρια μπουκιά μου... κοκκινίζω... δασκρίζω... μὰ ἐπὶ τέλους ἀπαντῶ!... Ναι! ἀπαντῶ!

—Κυρία μου, μονάχα τύποι τόσο ξεχωριστοί, σάν καὶ σὰς, μποροῦν νὰ τραβήξουν τὴν ψυχὴ μου καὶ νὰ μὲ στρώξουν πρὸς τὸν... πατῆ!

Κοιταξέτηκε τὸ μυζουδάκι μου ἀπ' τὰ κοιταξενικά λόγια μου καὶ τῶριξε στὴν εὐθυμία καὶ στὸ ἀστείο. Γελάει, Γελάει ἀκατάπαστα, δείχνοντας ἔτσι διὰ κίτασπρες, λαχταριστὲς σειρὲς ἀπὸ μικροῦλκα, μυτερά καὶ κοφτερά σάν ποντικιοῦ, δοντάκια. Μοῦρζεται νὰ τῆς φωνάζω:

—Φτάνει παιδί, κοκκίτσα μου!... Φτάνει!... Εἶδα τὴν ὁμορφίαν τους. Τὴν εἶδα, φτάνει!...

Δαμνιστήκα. Ἀκοῦς ἔχει, νὰ τῆς παραδίνω τὸν ἀνθὸ τῆς ψυχῆς μου, τῆς ἀνγῆς κ' ἀμάθητης στὴν ἀγάτη ψυχῆς μου, κ' αὐτὴ, ἀντὶ νὰ τὸν φυλάξῃ στὰ χέρια τῆς εὐλαβικά, σάν κάτι ἱερὸ κ' ὀλοκάθαρο, προσημὰ νὰ παχινάδῃ μαζί του σάν τὴ γατίτσα μὲ τὸ κοντάρι. Ἀχ!... Γυναῖκες!... Γυναῖκες!... Γάτες!... Γάτες!...

Ἐγὼ; Μὰ ἐγὼ πάει παιδί. Τελείωσε. Σταμάτησα νὰ τρώω καὶ κυλιέμαι δῶ καὶ κεῖ, σάν σπαρωγμένο ποντικίον στὰ ματωμένα νυχάκια τῆς κ. Βαλίν. Ἄρραξε ἡ γόησσα τὴ φτωχὴ καρδιά μου καὶ τὴ βασανίζει σάν κουρελλόχαρτο.

Τὴ σπαράζει μὲ τὰ νύχια τῆς τὴν ἀνήξερη καὶ ἀνύποπτη καρδιά μου κ' ἀπ' τὰ χαράκια ἀργονικιάει, στάλες—στάλες, κόκκινο κ' ἄθωο αἷμα.

Μοῦ λέει πὼς ἀγαποῦσε καὶ πὼς δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ ξεχάσῃ κάποιον ἄλλον! Πῶς ὁ κόσμος δὲν τὴν τραβάει παιδί, πὼς εἶνε ἀπογοητευμένη ἀπ' ὄλους κ' ἀπ' ὄλα καὶ πὼς δύσκολα θὰ βρεθῆ ἄλλος ἄνδρας σάν κ' Ἐκεῖνον, πὸν νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν κἀν νὰ τὸν ξεχάσῃ...

Ἐπαψε ὅστερα νὰ μιλάει καὶ μὲ κῦτταξε μὲ τὰ ὑγρά, τὰ πλάνα

μάτια τῆς. Γεμάτος λύσσα καὶ πείσμα τῆς λέω:

—Σέβομαι, κυρία μου, τὴ θλίψη σας. Σέβομαι τὰ αἰσθήματά σας... πὸ πολλὸ ἀπ' ὅ,τι θὰ φαντάζεσθε ἴσως!

Μὰ νὰ... Φέρνουν τὴ σούπα. Γιὰ φρούτο ἄραγε ἢ γιὰ νὰ βουλώσουμε τὶς ἀδεις γωνίες τοῦ κακομαθημένου στομαχοῦ μας; Ἄγνωστον...

Ὅπως καὶ νάνα, τὸ κοντάλι μου δουλεῖ ἀκούραστα, ὅπως καὶ τὸ μυαλό μου. Ἀνακατεύω ἐπέμονα τὴν καιτερὴ σούπα στὸ πιάτο μου καὶ τὶς ταρανιζὲς σκέψεις στὸ ταραγμένο μυαλό μου.

Ρίχνω μὲ κλέφτικη ματιὰ στὰ νύχια μου. Κι' ἀνανοσφίζομαι πὸν δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ συνήθισμένο τους πένθος. Οἰμηθήκα μάλιστα, πὸν πρὶν καθήσομαι στὸ τραπέζι, τὰ καθάρια μὲ κάποιο ξυλωράκι, πὸν τὸ τσάκι ἀπ' τὸ φράχτη τοῦ κήπου.

Τὰ μανίτια τοῦ σακακιῦ μου ὅμως, εἶνε κοντὰ καὶ τὰ χέρια μου βγαίνουν ἀπὸ μέσα ἀδύναμα καὶ κοκκινίζονται. Ἐπασα πολλές φορὲς τὴ ματιὰ τῆς κυρίας Βαλίν στηριγμένη ἐπάνω τους καὶ μετανοῶναι πικρὰ πὸν δὲν φόρεσα τὰ γυαλιστερά κοιτσοῦνι μανικέτια μου.

Τὴ δαίμονα μοῦρζεται καὶ τὰ φυλάω στὸ μπαούλο μου; Ἡ δεσποινὶς Ἀρμάνδη Τινάρ, ἐκ Παρισίου, γερνιάζει διαρκῶς καὶ καταρῖνει ὄλους κ' ὄλα. Ὅλα τῆς φταίνε...

—Τὴ τσιγκοῦνηδες πὸν εἶνε καλὲ δῶ πέρα, στὰ χωριά, λέει. Τὸ ψωροκόλυθο πὸν κάθομαι, τὸ ψωροσχολεῖ, ἡ ψωροπλατεῖα, τὸ ψωροκαφενοδάκι, ὄλα εἶνε φταῖνα. Ἀχ! Παρίσι! Παρίσι!... Τὸ ἀπαρτεμάν μου στὸ Παρίσι... Ὁ κήπος τοῦ ἀπαρτεμάν μου στὸ Παρίσι...

Ἐφρούσα ἀπ' τὸ κακό μου. Μοῦ ἤθελε νὰ τῆς φωνάξω, πὸν τὸ ἀπαρτεμάν τῆς στὸ Παρίσι θὰ ἦταν καιμιά σοφίτα σαρφαλωμένη στὴν κορυφὴ πούδς ἔξερει ποιάς σαβαβαλισμένης πολυκατοικίας, σάν τὸν κόνιδα στὴν τρίχα γύφτικης κοτσίδας. Δάγκασα τὴ γλώσσα μου ὅμως, κῦτταξα τὴν κυρία Βαλίν καὶ ἔξασα τὴ λύσσα μου. Πόσο εἶνε ὁμορφὴ. Θεέ μου!...

Πόσα θέλω νὰ τῆς πῶ... Τὴν ἔχω ἀντίκρου μου, μὰ τὸ τραπέζι εἶνε στενὸ, τὰ πόδια μας ἀθελά τους μπλέκονται καὶ νοιώθω ἀλλόδοτη, ἡδονικὴ ταραχὴ στὴν ἀπαλή ἐκείνη ἐπαρῆ τους. Ἐτα νάσκυθα λιγάκι, θάγγιζα μὲ τὰ γυλιῶν μου τὰ ροδαλά, καλοκαματωμένα χεῖλάκια τῆς.

Πόσα θέλω νὰ τῆς πῶ... Τὴν ἔχω γλυκόλογα στριφογυρίζουν μέσα στὸ στόμα μου, ἔρχονται στὴν ἄκρη τῶν χευλιῶν μου καὶ θέλουν νὰ φτερογύσουν στὰ αὐτάκια τῆς καὶ νὰ μαλακώσουν ἴσως τὴ σκληρὴ ψυχὴ τῆς. Μὲ δὴ τὴ λαχάρα τους ὅμως, δὲν τὸ ἀποφασίζω. Στέκουν δειλά, ἀναποφάσιστα, μὲ διαταγμὸ καὶ νοιώθοντας τὰ φτερά τους ἀδύναμα, γιὰ τὸ πέταγμα τους αὐτὸ, ξανατριπώνουν στὸ στόμα μου τρομαγμένα.

Μὰ ἐγὼ, πὸν πονηρὸς ἀπὸ δαῦτα, τοὺς ἀνοίγω διάπλατες τὶς πόρτες τῶν ματιῶν μου. Κι' ἀπ' τὰ γλαρά μου, τὰ διαφρασμένα γιὰ τὴ γλυκεριά τῆς ἔπαρξαι μάτια μου, βγαίνουν ἐλεύθερα παιδιὰ, πετοῦν χαροῦμένα πρὸς τὰ διὰ τῆς καὶ τῆς μουμουρίζουν πόσο τὴν ἀγατῶ...

Ναι!... Τῆς μουμουρίζουν πόσο τὴ λατρεύω τὴ χαριτωμένη, τὴν ἀγγελικὴ αὐτὴ γόησσα, τὴν κυρία Βαλίν, καὶ πόσο ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου ἔνα ἀτέλειωτο ζευγάριωμα, εὐτυχισμένο καὶ γρήγορο μὲ τὴ δικὴ τῆς.

Καὶ αὐτὴ μοῦ δείχνει—τὴ χαρὰ, Θεέ μου!—μοῦ δείχνει πὼς νοιώθει τὸ δειλό αὐτὸ μουμουρίωμα τῶν ματιῶν μου. Καὶ μοῦ δείχνει ἐπίσης πὸς στὴν ψυχὴ τῆς τὸ διαταχικό καὶ σιγαλό μουμουρίωμα μου γίνεται ἁρμονία, θεῖα ἁρμονία ἔρωτος...

Σηκωθήκαμε ἀπ' τὸ τραπέζι, τῆς ἔδωσα μὲ μυστικὸ καρδιοχτύπι τὸ χέρι μου καὶ παρ' ὄλη τὴν ταραχὴ μου κατὰφερα νὰ τὴν ξεμοναχίσω στὸν κήπο, πλάι στὴν ἀνθισμένη τριανταφυλλιά.

Κι' εἶπε, ἔλιωμένος ἀπ' τὸ ἄρωμα τῆς δροσερῆς σάρκας τῆς καὶ τὸν πνικνὸν κατασπῶν μαλλιών τῆς, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸ ἔλαφρὸ ἀκόμψισμα ὄλου τοῦ κορμοῦ τῆς στὸ δικό μου, τόλμησα νὰ κνττάξω τὰ μουσκέμισμένα ἀπ' τὸ λίγομα μαῦρα τῆς μάτια.

Τὰ προφαντὰ, ἀφθονα τριαντάφυλλα μύρωναν τὴν φεγγαρολουμένη νύχτα καὶ ἡ χιμμένη γύρω μας σιγαλιά ἔδινε κουράγιο στὴν ἀπόρασί μου. Ἀναστένναξε... Ἀναστένναξε κ' ἐγὼ:

—Ἀχ!....

—Ἀχ!....

Καὶ πάλι ἄχ!....

Δυὸ στεναγμοὶ μέσα στὸ σκοτάδι, πλάι στ' ἀνθισμένα τριαντά-

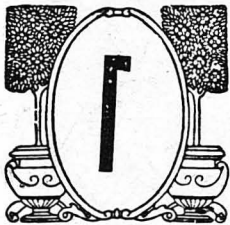
—Σ' ἀγαπῶ!...

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(Από ένα παλιό χειρόγραφο, το οποίο ανέκαλυψε τελευταία ο Ρουμάνος ιστορικός και πρωθυπουργός κ. Γιόργκα).

ΓΙΑ την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, κατά την τραγική ημέρα της 29ης Μαΐου του 1453, έχουν γραφεί ως τώρα άπειρα πράγματα. Τελευταία όμως ο σοφός Ρουμάνος ιστορικός και πρωθυπουργός κ. Γιόργκα ανακάλυψε ένα σπουδαίο παλιό χειρόγραφο, στο οποίο κάποιος αδόπητος μάγος του δράματος της 29ης Μαΐου, διηγείται λεπτομερώς την τραγική λύση του. Από το χειρόγραφο αυτό παίρνουμε το τελευταίο μέρος της σκηνής, δηλαδή της άλωσης :

«Ήν παραμονή της άλωσης, γράφει ο άγνωστος χρονικογράφος, ο Μωάμεθ, βλέποντας ότι είχαν σκοτωθεί αναρίθμητοι Τούρκοι κ' ακούγοντας καταπληκτικά πράγματα για τον ηρωισμό του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, δεν κοιμήθηκε όλη νύχτα. Σιχτήσε με τους στρατηγούς του για την κατάσταση και στο τέλος αποφάσισε να λύση την πολιορκία και να φύγει την ίδια νύχτα. 'Αλλά ή θέληση του Θεού ήταν άλλη κ' ή απόφασι αυτού του Μωάμεθ δεν πραγματοποιήθηκε.

«Έξαφνα πριν φέξει ακόμα, πυκνή ομίχλη απλώθηκε σ' όλη την Κωνσταντινούπολι και άρχισαν να πέφτουν χοντρές σταλαγματιές βροχής, μεγάλες σαν μάτι βοδιού και κατακόκκινες σαν το αίμα. 'Η σταλαγματιές αυτές, πέφτοντας κατά γης, έλιωναν πολύ άργα.

«Όλοι έτρόμαξαν φοβερά από το ανεξήγητο αυτό φαινόμενο. 'Ο Πατριάρχης μάλιστα το απέδωσε στη θεϊκή όργη και επανέλαβε τις παρακλήσεις του στον αυτοκράτορα να εγκαταλείψη την πόλι :

— Γνωρίζεις πολύ καλά, χριστιανικώτατε βασιλέα, είπε στον Κωνσταντίνο, τί έπροφήτευσαν οι σοφοί για την τύχη αυτής της πολιτείας. 'Η προφητείες πραγματοποιούνται τώρα. 'Ο οδυανός κλαίει με αιάματα δάκρυα, προσαναγγέλλοντας το τέλος της Κωνσταντινουπόλεως. Γι' αυτό σέ παρακαλούμε, άφησε την πόλι, για να μη χαθούμε όλοι μας.

Τόν ίδιο καιρό ο Μωάμεθ, βλέποντας την ομίχλη που απλώνονταν πάνω από την πόλι, ρώτησε για τί σημασία της τοις σοφούς του. οι όπ' ου του άποκρίθηκαν ότι ή ομίχλη είνε σημείο της καταστροφής της Κωνσταντινουπόλεως. Έχάρηκε πολύ γι' αυτό και βέβαιος πειά πώς θάπαυνε την Πόλη, διάταξε ν' άρχίσουν άμέσως ή πολεμικές έτοιμασίες. Έτσι άνήμερα στις 29 Μαΐου ή έπίθεσι των άπίστων άρχισε με μεγάλη όρμη και δύναμι.

«Ο αυτοκράτορ Κωνσταντίνος θέλησε να συγκρατήση τó χείμαρρο των Τούρκων και χύθηκε εναντίον τους έφιπτος, με τό σταθί στο ζέρι.

«Έγινε τότε ένα τρομερό άνατάταμα Έλλήνων και Τούρκων και φρικτή σφαγή.

Κατά την αίματηρή αυτή σύγκρουσι, ο Φλαμπουράρης του Μωάμεθ, Μουσταφάς, ο όποιος ήταν πελώριος στο κορμί και γενναίος, ώρμησε κραυγάζοντας εναντίον των Έλλήνων, άνοιξε δρόμο ανάμεσα τους, σκοτώνοντας και κατακερματίζοντας και ρίχτηκε με τό

κοντάρι του εναντίον του αυτοκράτορος. 'Αλλά ο Κωνσταντίνος ξεφυγε τό χτύπημα, προτάσσοντας την άσπίδα του κ' έπειτα με τό σταθί του άνοιξε στα δύο τό κεφάλι του Φλαμπουράρη.

Μόλις άντελήφθησαν τό θάνατο του Φλαμπουράρη οι Τούρκοι, άρχισαν να θρηνούν και να σιωπούν :

— Φλαμπουράρη!... Φλαμπουράρη!...

Κι' ο ίδιος ο σουλτάνος Μωάμεθ, όταν έμαθε τό θάνατο του Φλαμπουράρη του έπλανε πικρά, γιατί τόν άγαπούσε υπερβολικά για τη φρόνησι και τη γενναϊότητά του. Θέλοντας λοιπόν να εκδικηθή για τό θάνατό του, ρίχτηκε με μεγαλύτερες δυνάμεις εναντίον του αυτοκράτορος, διατάζοντας τούς πολεμιστάς του ή να τόν πιάσουν ζωντανόν ή να τόν σκοτώσουν, έστω κ' άν έπρόκειτο γι' αυτό να σκοτωθούν όλοι.

«'Αλλά οι στρατηγοί και προύχοντες Έλληνες, βλέποντας ότι ή έπίθεσι γινόταν με λύσσα εκ μέρους των Τούρκων, έτραθήξαν τόν αυτοκράτορα κατά μέρος, για να μη χαθή άδικα. Τότε ο Κωνσταντίνος, κλαίγοντας πικρά, τούς είπε :

— Άφήστε με, άδελφοί μου, να πεθάνω μαζί σας για τη χριστιανική πίστι, όπως τό έχω ύποσχεθεί.

Οι άρχοντες όμως της Πόλης τόν παρέσυραν μακριά άπ' τό μέρος της άλληλοσφαγής και τόν συμβούλευσαν να φύγη από την Πόλη. Μά ο αυτοκράτορ άρνήθηκε.

— Όχι, είπε, θά πεθάνω ύπερασπίζοντας την Πόλη!

Κι' έτσι, συγχωρώντας και φιλώντας ο ένας τόν άλλόν για στενή φορά, διευδύνθηκαν προς τό άνοιγμα του κάστρου, όπου βρισκόταν ο στρατός του Μπαλατσουγλή πασά. Συγκρούσθηκαν εκεί με τούς Τούρκους και στη μάχη αυτή σκοτώθηκαν πολλοί χριστιανοί, πρόδρομοί και καπεταναίοι.

Τοις γιλιόδες Τούρκοι είχαν μπει τώρα μέσα στην έξαισιμένη πρωτεύουσα του Βυζαντίου, άναζητώντας τον τόν χριστιανό αυτοκράτορα.

«Ο αυτοκράτορ Κωνσταντίνος, μόλις έμαθε πως χάθηκε ή Πόλη, πήγε στην Άγία Σοφία, ρίχτηκε στο δάπεδο γονατιστός και θρηνηώντας με πικρά δάκρυα, ζήτησε άπ' τόν Κύριο συγχώρησι των άμαρτιών του. Έπειτα ζήτησε συγγνώμη από τόν Πατριάρχη κ' άπ' όλους τούς άρχοντας, τούς στρατηγούς και τό λαό που τόν τριγύριζαν, σταυροκοπήθηκε και μετάλαβε των Άχράντων Μυστηρίων.

«Ήταν μία στιγμή συγκινητική και δραματικώτατη. Όλοι κλαίγανε. Τέλος ο αυτοκράτορ βγήκε από την εκκλησία και φώναξε στο λαό του :

— Όποιος θέλει να ύποφέρει για την άγια θρησκεία μας και την εκκλησία, άς με ακολουθήση!

«Άνέθηκε κατόπιν σ' Άλόγο του και διευδύνθηκε στη Χρυσή Πύλη για να συναντήση

τόν ίδιο τόν Μωάμεθ, έχοντας μαζί του τρεις γιλιόδες στρατιώτες μονάχα. Έκει όμως βρήκε πολυάριθμους Τούρκους να τόν περιμένουν. Χτυπήθηκε μαζί τους κ' έχασε πολλούς διούς του. Μολταύτα προσπάθησε να περάση την Πύλη για να φτάση στο μέρος που βρισκόταν ο Μωάμεθ, θέλοντας να τόν σκοτώση με τό χέρι του και να εκδικηθή τό χριστιανικό αίμα. 'Αλλά εξ αίτίας των πολλών πτωμάτων, δεν μπόρεσε να περάση. Οι Τούρκοι τόν κυλώσανε τότε κ' άρχισε άγρια σφαγή. 'Ο αυτοκράτορ πολεμούσε σαν λιοντάρι. Τέλος όμως, δέκα μαζί σταθιά τόν χτύπησαν και κλιίστηκε κάτω από τό Άλόγο του νεκρός!

Έτσι χάθηκε ο αυτοκράτορ των δροδοξών για την πατρίδα και την πίστι.

Οι Τούρκοι έγιναν πειά κύρια της Βασιλίδος των Πόλεων κ' άρχισαν τη διαπραγή. 'Η εκκλησίες πατήθηκαν κ' έληφθησαν, οι πατιάδες και οι καλόγεροι κρεμάστηκαν ή ρίχτηκαν στη σφαγή σαν τά πρόβατα, ή γυναίκες, τά κορίτσια κ' ή χήρες άτιμάστηκαν...»

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΠΑΡΟΜΙΕΣ ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

- 'Από ροφά κεφάλι κ' από συναγριδα μέση.
- 'Από πατά στο σπίτι σου, κάλλιο χωροφυλάκα.
- 'Εφαγε ο ζαριφής ένα αυγό κ' άλειψε όλη την πλάτη του.
- Έχει ο τοίχος αυτιά κ' ο λόγγος μάτια.
- 'Η τριχιά τρώει την πέτρα.

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος.

φυλλα, ξερετε... ξερετε, λέω. τί κάνουν; Βάζουν φωτιά στα τόπια, μπουρλότο, δυναμίτη. Σέ πιναξουν στον άέρα. Έτσι με πιναξαν και μένα. Καί μπράβ! Έτσα μέσα στην άγκαλιά της!... Πελάγωσα... Χάθηκα!... Λαμπάδιασα!...

— Λίγο νερό γρήγορα! φωνάζω. Λίγο νερό και καίγομαι!...

Κι' αυτή; Αυτή ρίχνει λάδι στη φωτιά. Σάν άναμένο σίδερο κολάνε τά χείλη της στα δικά μου. Πυρκαγιά!... Μόλις ακούω τη φωνή της :

— Σ' άγαπώ!...

— Κι' εγώ σ' άγαπώ!...

— Θέλεις να γίνης δικός μου;

«'Ηθελε και ρώτημα; Φώναξα ένα «ΝΑΙ», π' ακούστηκε σαν κανονιά των 42. Σέ μία βδομάδα παντρευόμαστε. Έκανα διάνα; Έκανα γκάφα; Θα μου βγή σέ καλό; Διάλεξα τάχα καλό κορμίζ; Και χωρίς... βούλα μάλιστα, χωρίς μαχαίρι... Να δοίμε... Έρωτας είν' αυτός... Γάμος είν' αυτός... Λαχείο!...

ΕΡΝΕΣΤΙΟΣ ΠΕΡΟΣΟΝ